

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 782/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 20 maja 2021 roku w sprawie II K 536/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 8 kpk odnoszące się do powagi rzeczy osądzonej odwołujące się do takiej sytuacji, gdy mimo ujemnej przesłanki procesowej, sąd wydał zaskarżony wyrok, chociaż zapadło już prawomocne orzeczenie dotyczące tej samej sprawy w innym postępowaniu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sprawstwo oskarżonego nie było kwestionowane i w świetle zebranych dowodów nie budzi wątpliwości.</p> <p>Układ procesowy w sprawie przedstawia się następująco:</p> <p>- kontrolerzy Urzędu Skarbowego w B. przeprowadzili kontrolę w 2016 roku w spółce z o.o. (...), której prezesem zarządu był M. S. w zakresie podatku od towarów i usług za miesiące: marzec, kwiecień, maj 2014 roku;</p> <p>- wobec stwierdzonych nieprawidłowości Urząd Skarbowy w B. 19 lipca 2017 roku przesłał do Urzędu Skarbowego w K. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa skarbowego przeciwko M. S., prezesowi spółki z o.o. (...)o czyn z art. 61 § 1 kks, art. 76 § 2 kks obejmujące miesiące marzec i kwiecień 2014 roku, albowiem</p>	

"pierwotne deklaracje podatkowe (...) za marzec i kwiecień zostały złożone w tym urzędzie, co oznacza w rozumieniu art. 3 § 1 kks, że teren jego działania jest miejscem popełnienia czynu w zakresie podatku VAT za marzec i kwiecień 2014 roku". Na skutek wniosku Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, Sąd Rejonowy w Kaliszu w dniu 5 marca 2018 roku w sprawie II K 1141/17 wydał prawomocny wyrok skazujący M. S. na karę 4000 złotych grzywny, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 76 § 2 kks w zb. z art. 6 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks polegający na tym, iż „... działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadził w błąd Pierwszy Urząd Skarbowy w K., poprzez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym w

złożonych
deklaracjach dla
podatku od towarów
i usług (...) (...) za
miesiące marzec i
kwiecień 2014 roku,
poprzez
nieprawidłowe
odliczenie podatku
naliczonego z faktur
zakupu
wystawionych przez
(...).... , prze
co naraził na
nienależny zwrot
podatku od towarów
i usług w zbiegu
z nierzetelnym i
wadliwym
prowadzeniem
ewidencji zakupu dla
podatku od towarów
i usług za miesiące
marzec i kwiecień
2014 roku";

- Urząd Skarbowy w
B. 18 marca 2019
roku przesłał do
(...)Skarbowego w
Ł. zawiadomienie o
popelnieniu
przestępstwa
skarbowego
przeciwko M. S.
prezesowi spółki z
o.o. (...)o czyn art. 76
§ 2 kks w zw. z art.
6 § 2 kks obejmujące
miesiąc maj 2014
roku. Oskarżyciel
ten wniósł akt
oskarżenia
przeciwko w/w do
Sądu Rejonowego w
Bełchatowie, który
nieprawomocnym
wyrokiem w
niniejszej sprawie z
dnia 20 maja 2021

roku skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych jedna stawka, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 76 § 2 kks w zw. z art. 76 § 1 kks i art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks polegający na tym, że „... podając dane niezgodne ze stanem rzeczywistym w korekcie deklaracjach dla podatku od towarów i usług (...) (...) za miesiąc maj 2014 roku ... Spółka wprowadziła w błąd organ podatkowy w ten sposób, że posługując się fakturami wystawionymi w sposób nierzetelny przez (...)..... - dokumentującymi fikcyjne nabycie usług, bezpodstawnie obniżyła w deklaracji kwotę podatku należnego”

Sąd odwoławczy musi zauważyć, iż zgodnie z art. 6 § 2 kks, dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa

się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy. Przepis ten definiuje – podobnie jak czyni to norma art. 12 kk – tzw. „czyn ciągły”, który można także nazwać, ze względu na odrębności, o których mowa będzie poniżej, „czynem ciągłym skarbowym”.

Regulacja zawarta w art. 6 § 2 kks przewidziana została dla czynów popełnianych „na raty”. Chodzi o zachowania podejmowane sukcesywnie, jedno po drugim. Z powyższego wynika też, że na gruncie odpowiedzialności karno-skarbowej ustawodawca wprowadza dodatkową przesłankę uznania zachowania sprawcy za czyn ciągły, jaką jest „wykorzystanie takiej samej sposobności”.

Sprawca odpowiadający w warunkach „czynu

ciągłego skarbowego” może działać tylko z tym samym zamiarem lub tylko przy wykorzystaniu tej samej sposobności, albo z tym samym zamiarem i z wykorzystaniem tej samej sposobności.

Inkryminowaną w obu postępowaniach działalność oskarżonego organy podatkowe powinny objąć konstrukcją z art. 6 § 2 kks, Został spełniony warunek odstępu między zachowaniami w rozumieniu tego przepisu. W sprawie II K 1141/17 Sąd Rejonowy w Kaliszu przyjął w czasookresie: marzec i kwiecień 2014 roku, iż oskarżony „działał w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru”, analogiczne ustalenie powinno być rozciągnięte na miesiąc maj 2014 roku, co kompletowałyby zespół zarzuconych zachowań sprawcy w okresie marzec - kwiecień 2014 roku jako jeden czyn ciągle skarbowy w rozumieniu art. 6 § 2 kks.

Zdaniem sądu odwoławczego w odniesieniu do całego czasookresu w tej sprawie wystąpiła przesłanka działania „z wykorzystaniem takiej samej sposobności”. Zwrot ten oznacza bowiem powielanie analogicznych zachowań nagannych z wykorzystaniem takiej samej nadarzającej się okazji lub sprzyjających warunków czy okoliczności. W realiach tej sprawy sprawca wykorzystywał stworzone uwarunkowania współdziałania z inną firmą, co stanowiło element już istniejący, który był sukcesywnie wykorzystywany w trakcie realizacji czynu przestępczego. Oskarżony w ramach współpracy gospodarczej spółek powiązanych podmiotowo, dla swoich rozliczeń podatkowych wykorzystywał nierzetelne faktury wystawione przez zaprzyjaźnioną firmę.

O tożsamości czynu, a ściśle o granicach tożsamości czynu, w pierwszym rządzie w istocie decyduje sam ustawodawca określając kształt znamion czynu zabronionego w ustawie karnej (kryterium prawne). Na ten aspekt ustalenia granic tożsamości czynu wskazuje się w literaturze oraz orzecznictwie (np. P. Kardas (w:) P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy..., teza 8-12 oraz wskazane tam poglądy w piśmiennictwie i judykaty; por. zwłaszcza uzasadnienie uchwały SN z dnia 22 marca 2002 r., I KZP 4/02, OSNKW 2002, nr 5- 6, poz. 37). Jednocześnie jednak określenie „ten sam czyn” odnosi się do tego samego fragmentu aktywności lub pasywności człowieka. Ten fragment aktywności (lub pasywności), to przecież nic innego, jak wyodrębniony wycinek ludzkiego zachowania, wytyczonego na gruncie znamion

danego czynu zabronionego (por. np. postanowienie SN z dnia 12 października 2011 r., III KK 145/11, OSNKW 2012, nr 2, poz. 13).

Prawomocne skazanie za przestępstwo skarbowe popełnione czynem ciągłym (art. 6 § 2 kks) stwarza stan materialnej prawomocności w stosunku do okresu objętego skazaniem, także w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego i w tym zakresie rodzi powagę rzeczy osadzonej, co wyklucza przypisanie skazanemu kolejnych, takich samych zachowań z okresu opisanego w prawomocnym wyroku. Warunkiem jest, jak wcześniej wskazano, realizacja znamion czynu karno-skarbowego bądź to z jednym, tym samym z góry powziętym zamiarem, bądź też z wykorzystaniem jednej, takiej samej (a więc w takim układzie procesowym – tej

samej) sposobności.
W takim wypadku
prawomocne
skazanie za czyn
ciągły skarbowy (art.
6 § 2 kks) stanowi,
wynikającą z art. 17
§ 1 pkt 7 kpk w
zw. z art. 113 §
1 KKS, przeszkodę
do prowadzenia
dalszego
postępowania o
później ujawnione
zachowania, będące
elementami tego
czynu, które nie
były przedmiotem
wcześniejszego
osądzenia.

Res iudicata
stwierdzana jest
jednak pod
warunkiem
zastosowania w
pierwszym wyroku
instytucji czynu
ciągłego i tylko w jej
granicach czasowych
(wyr. SN z 9.12.2009
r., V KK 290/09,
OSNwSK 2009, Nr
1, poz. 2519; uchw.
SN z 15.6.2007
r., I KZP 15/07,
OSNKW 2007, Nr
7–8, poz. 55; post.
SN z 8.4.2014 r., IV
KK 66/14, OSNKW
2014, Nr 10, poz.
75). Nie sposób
zatem – stwierdził
SN – przyjąć,
że jeśli w ocenie
sądu orzekającego,
w chronologicznie
drugim
postępowaniu, czyn,
za który sprawcę

prawomocnie
skazano, stanowi
element czynu
ciągłego, to owo
prawomocne
skazanie „pokrywa”
cały ów czyn
ciągły (uchw. SN
z 15.6.2007 r., I
KZP 15/07, OSNKW
2007, Nr 7–8,
poz. 55). Oczywiście
zachowania już
osądzone nie mogą
być uwzględnione
w ramach czynu
ciągłego przyjętego
w drugim wyroku,
ale nie ma
przeszkód, aby sąd
orzekający jako
chronologiczne
drugi orzekł o
odpowiedzialności
karnej za inne
zachowania
składające się na
czyn uznany przez
niego za ciągły (wyr.
SN z 6.11.2008 r.,
IV KK 139/08, Prok.
i Pr. – wkł. 2009,
Nr 5, poz. 2; uchw.
SN z 15.6.2007
r., I KZP 15/07,
OSNKW 2007, Nr
7–8, poz. 55).
Przeszkodą taką nie
jest w szczególności
przyjęcie w
pierwszym wyroku
konstrukcji ciągu
przestępstw (szerzej
zob. wyr. SA
we Wrocławiu z
12.9.2007 r., II
AKa 26/07, OSAWr
2008, Nr 4, poz.
118, OSAWr 2009,
Nr 1, poz. 129; uchw.

SN z 15.6.2007 r., I KZP 15/07, OSNKW 2007, Nr 7–8, poz. 55). W ocenie SN materialnoprawny charakter czynu ciągłego nie podważa powyższych konkluzji, jako że "konstrukcja przewidziana w art. 12 kk (obecnie art. 12 § 1 kk) jest sztuczną konstrukcją prawną, a w rezultacie tego trzeba stwierdzić, że czyn ciągły istnieje w przestrzeni prawnej tylko o tyle, o ile sąd przyjmie w swoim orzeczeniu, że zachodzą przesłanki określone w art. 12 kk (art. 12 § 1 kk)". (Jeśli zaś w pierwszym wyroku zastosowano instytucję czynu ciągłego, to powaga rzeczy osądzonej nie obejmuje zachowań wykraczających poza jej ramy czasowe (wyr. SN z 26.7.2007 r., IV KK 153/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 1735).

Należy powtórzyć, iż powaga rzeczy osądzonej nie będzie obejmować zachowań wykraczających poza czas popełnienia przestępstwa ciągłego ustalony w poprzednim wyroku. Stanowisko to

skutkuje tym, że jeżeli sprawca został skazany za np. pierwsze 2 miesiące z 3-miesięcznego czynu ciągłego, to o ostatni miesiąc będzie można prowadzić osobne postępowanie (analogiczna sytuacja zachodziłaby też w przypadku przestępstw trwałych).

Takie zapatrywanie jest akceptowane w nowszym orzecznictwie (zob. np. wyr. SN: z 5.1.2001 r., V KKN 504/00, OSNKW 2001, Nr 7–8, poz. 57; z 14.12.2001 r., II KKN 37/01, Prok. i Pr. – wkł. 2002, Nr 9, poz. 5; z 17.1.2002 r., II KKN 45/01, Legalis; z 17.1.2002 r., II KKN 72/01, Legalis; z 6.5.2002 r., V KK 10/02, Legalis; z 13.5.2003 r., V KK 41/03, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 944; z 17.11.2004 r., V KK 272/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 2111) i przez większość doktryny (zob. m.in. P. Kardas, Res iudicata, s. 63; J. Giezek, O powadze rzeczy osądzonej, s. 98–100; A. Marek, J.

Lachowski, Niektóre problemy, s. 7 i n.).

Przepis art. 2 § 1 kks przyjmuje zasadę, że czasem popełnienia czynu zabronionego jest moment zachowania się sprawcy, a nie moment nastąpienia skutku.

Od zasady, że czasem popełnienia czynu zabronionego, jest czas, w którym nastąpiło zachowanie sprawcy ustawodawca przewiduje między innymi wyjątek w odniesieniu do czynu ciągłego skarbowego, w ramach którego czas popełnienia czynu zabronionego to czas ostatniego zachowania (ostatni moment działania) sprawcy podjętego w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, przy czym chodzi tutaj o krótkie odstępy czasu, ale w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6

miesiący (art. 6 § 2 kks).

Przepis art. 3 § 1 kks statuuje zasadę, że czyn zabroniony uważa się za popełniony w miejscu, w którym nastąpiło zachowanie sprawcy, albo gdzie skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić. Przepis ten wyraża zarazem zasadę równowartości działania i skutku. Zasada równowartości działania i skutku oznacza, że wszystkie w/w miejsca traktuje się równorzędnie.

W niniejszej sprawie miejsce popełnienia przestępstwa było oznaczone ostatnim momentem działania sprawcy w ramach czynu ciągłego.

Urząd Skarbowy w B. nie miał podstaw do podziału czynu ciągłego na dwa czyny i sprowokowania dwóch aktów oskarżenia w stosunku do M. S..

W praktyce takie sytuacje mają

<p>miejsce, gdy zostanie osądzony fragment przestępczego działania sprawcy, a później zostaną ujawnione dalsze jego czyny.</p> <p>Stosując takie zabiegi urząd ten działał nielojalnie wobec oskarżonego i postawił go w gorszej sytuacji procesowej (został oskarżony o dwa przestępstwa, miał dwa postępowania karno-skarbowe, wymierzono mu dwie kary, ma podwójne następstwa procesowe skazań).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o „ponowne rozpoznanie sprawy”; argumentacja środka odwoławczego określa postulat uchylecia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania z powodu powagi rzeczy osądzonej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylene wyroku sądu meriti w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2

kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia.

Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie przedmiotowego czynu znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Brak podstaw prawnych do uwzględnienia wniosków podniesionych przez skarżącego.

Argumenty wywiedzione w apelacji nie mogły doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania, bowiem nie występowała w sprawie powaga rzeczy osądzonej.

4.
***OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE***

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina Sprawstwo Wydatki za I instancję		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do zmiany wyroku w tym zakresie.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że odstąpił od wymierzenia w stosunku do oskarżonego kary i środka karnego.		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>Stosownie do art. 36 § 1 kks nadzwyczajne złagodzenie kary może polegać na:</p> <p>2) odstąpieniu od wymierzenia kary i orzeczeniu środka karnego przypadku przedmiotów, ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów, przypadku korzyści majątkowej, ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku korzyści majątkowej, zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej, wykonywania określonego zawodu lub zajmowania określonego stanowiska, podania wyroku do publicznej</p>		

wiadomości (art. 22 § 2 pkt 2–6 kks);

3) odstąpieniu od wymierzenia środka karnego, chociażby jego orzeczenie było obowiązkowe. Przy czym pomimo tej regulacji, przepis art. 19 § 3 zd. 2 kks, stosuje się odpowiednio. Oznacza to, że sąd odstępując od wymierzenia kary nie może odstąpić od orzeczenia środka karnego, jeżeli przepadek dotyczy przedmiotów, których wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie lub przesyłanie jest zabronione (art. 29 pkt 4 kks). Jeżeli przepadek dotyczy przedmiotów nieobjętych dyspozycją art. 29 pkt 4 kks, sąd odstępując od wymierzenia kary, może również odstąpić od orzeczenia środka karnego.

Konstrukcja cytowanych przepisów nie stoi na przeszkodzie łącznemu zastosowaniu wszystkich, przewidzianych tam

form
nadzwyczajnego
złagodzenia
wykonania kary.

Szczególnie
uzasadniony
wypadek
przemawiający za
zastosowaniem tej
instytucji wynikał z
nielojalnego
procedowania
Urzędu Skarbowego
w B. wobec
oskarżonego, który
w czasie jednej
kontroli ujawnił
jedno przestępstwo
ciągłe skarbowe,
które „sztucznie”
rozdzielił na dwa
czyny, kierując
zawiadomienia o ich
odrębnym
popelnieniu do
dwóch różnych
organów
skarbowych. Na
skutek tego,
oskarżony został
obsądzony i ukarany
po raz drugi,
w sytuacji, gdy
powinno to nastąpić
w jednym
postępowaniu;
obciążło go to
dodatkowymi
negatywnymi
konsekwencjami
procesowym.
Odstąpienie od
wymierzania
oskarżanemu kary i
środka karnego ma
celu te konsekwencje
zminimalizować.

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Zasady słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonego od opłaty za obie instancje i wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana